L'Ombra

L'Ombra observa. L'Ombra espera, pacient, el seu moment. L'Ombra és el principi i és el final. L'Ombra no entén de minuts i segons. L'Ombra juga, com un nen, a fet i amagar. L'Ombra perdura, persistent, fins la fi dels seus dies o dels meus. L'Ombra és aquí. L'Ombra ve per mi.

El primer cop que la vaig percebre era al llit. No se per què aquella nit, desconec si quelcom especial va succeir, però va ser un dimarts. Com dic, era al llit i ni tan sols sabia què sentir, però una gèlida ràfega va omplir aleshores l'habitació. Jo, endormiscat, vaig embolicar-me al llençols, inútilment. Finalment, estranyat, vaig obrir els ulls veient, precisament, res. Habitualment tinc la mania de dormir amb porticons i cortines obertes, doncs m'agrada sentir la llum de la Lluna vetllant per mi i els rajos de Sol acariciant-me al despertar, però aleshores una foscor absoluta regnava a l'habitació. Per uns instants, vaig dubtar inclús de la meva pròpia existència. No obstant aquella foscor era.. tangible, palpable. Res era natural en aquella obscuritat. Instintivament, vaig allargar la mà cap la meva dreta, notant amb la punta dels dits, l'interruptor de la làmpada de nit. A l'accionar-la, una llum, un centella, va esfumar aquella boira negra, que en desaparèixer em va envoltar fins a perdre jo tot sentit de la realitat. Vaig obrir els ulls i em mancava l'alè. Tot al meu voltant era com es suposava que havia de ser, la llum blanquinosa es filtrava tímidament per la finestra, però alguna cosa havia canviat. Jo havia canviat.

Els dies vinents no vaig notar cap novetat. Les jornades corrien amb normalitat i cap diferència era digna de menció. De fet, inclús m'havia convençut que havia estat tot un malson, no obstant, una part del meu instint seguia alerta. Em deia "atent, atent", però per més que ho intentava, no era capaç de percebre res més enllà de la meva ordinària vida. Van passar mesos, no recordo ja quants, però l'Ombra sempre torna, i va tornar.

De nou, em va trobar en repòs. Un calfred va recórrer tot el meu cos, que instintivament em va desvetllar. Una olor molt particular carregava l'aire, que es feia ara pesat, pràcticament irrespirable. Vaig intentar ignorar-ho, fingir que seguia dormint, però era inevitable. L'Ombra havia tornat. Aquella presència es va fer cada cop més notòria, portant amb ella una pressió, que

malgrat no es va fer evident a l'inici, vaig començar a sentir sobre les meves extremitats. Abans que em pogués donar compte, la pressió era tan forta que no podia moure un mil·límetre del meu cos. Només aleshores vaig obrir els ulls. Només aleshores la vaig veure: Una silueta es mantenia, expectant, al peu del meu llit. No era una forma remotament corpòria i, malgrat això, podia sentir els seus ulls inexistents clavats en mi. Immobilitzat completament, totalment a mercè seva, vaig tornar a tancar els ulls, sabent que la meva hora havia acabat. No obstant, en el silenci absolut vaig poder percebre un riure provinent d'allò que no tenia boca. Tot just després, em va envoltar cop havia fet mesos enrere i vaig tornar a perdre la consciència, sols que, en aquesta ocasió, sabia que el malson era tan real com l'aire que respirava.

Des d'aleshores tenia clara la realitat: l'Ombra jugava i jo era la seva joguina. L'Ombra caçava i jo era la seva presa. Tan sols era qüestió de temps que es cansés, i quan ho fes, acabaria amb mi... si no acabava jo amb ella abans.

Vaig decidir-me a, si més no, lluitar per la meva vida. No em deixaria tirar com un mocador utilitzat, i per aquest motiu vaig acudir als autoanomenats "experts". Mèdiums, psíquics, vidents... tots ells em van donar informació de la força a la que m'enfrontava. Alguns li deien dimoni, altres li deien esperit, però tots ells em van donar consells i materials per expulsar-la... a canvi d'un preu no gaire mòdic.

Varen anar passant les nits i vaig tornar a sentir les seves incòmodes visites. No eren tan agressives, més aviat semblaven un etern recordatori que ella era allà i jo era el seu objectiu. D'aquesta manera, nit rere nit vaig anar incorporant les tècniques que aquells experts m'havien facilitat: encens, purificacions d'esperit, benediccions... tot esperant que que arribés el dia on no tornés. Però, per a sorpresa de ningú, sempre tornava. L'Ombra sempre tornava.

Desesperat, vaig acudir a qui mai hagués pensat, allà on hagués pogut entrar però no sortir-hi. El doctor em va rebre molt amablement, fent-me tumbar a un canapé sorprenentment dur comparat amb la comoditat que transmitia. A l'inici, em va demanar per mi: qui era, d'on venia, la meva ocupació, les meves aficions... Un cop em va tenir encarat, va fer la gran pregunta. Temorós, vaig

intentar donar tantes voltes com em va ser possible, no obstant, un “No pateixis, ningú està boig ni sa del tot” va fer obrir-me. Li vaig explicar allò que em portava assetjant les nits des de feia ja gairebé un any. No vaig escatimar en detalls, plenament conscient de que podria sortir lligat, però al finalitzar el relat, un somriure va es va esbossar als seus llavis, i un cop dita l’explicació, em vaig aixecar, vaig pagar i vaig marxar.

“Paràlisi del son”, vaig pensar, tot rient. L’esser que portava tants mesos importunant la meva son no era més que un producte de la meva esgotada ment. Em resultava inevitable seguir rient. Reconec que a l’inici l’explicació no em va generar més que incredulitat, però quan havia anat aprofundint més en ella, en els símptomes, en les visions, inclús en més coses que ni tan sols li havia relatat, vaig respirar al fi, tranquil.

L’Ombra observa. L’Ombra espera, pacient, el seu moment. L’Ombra és el principi i és el final. L’Ombra no entén de minuts i segons. L’Ombra juga, com un nen, a fet i amagar. L’Ombra perdura, persistent, fins la fi dels seus dies o dels meus. L’Ombra és aquí. L’Ombra ve per mi, però aquest cop, estic preparat.

“El proper cop, t’has d’enfrontar a l’Ombra” va dir el doctor, “és fruit del teu cervell, per molt que et sentis atacat, no serà més que un malson”. “Els malsons també es pateixen”, pensava jo, però tot valia la pena per tal de desfer-me de l’Ombra per sempre més.

Així doncs, em vaig disposar a dormir. Vaig treure totes les espelmes, encensos i talismans que els embaucadors m’havien venut a preu d’or. Ja no els necessitaria. Vaig tancar els ulls, tranquil, sabent que si el meu malalt cervell decidia fer-me una mala passada, amb un crit era capaç d’esfumar-la.

Tal i com havia previst, va arribar poc més tard de mitjanit. Un calfred va recórrer el meu cos i la ja familiar foscor va començar a envoltar l’estança. Vaig somriure i vaig obrir els ulls. Em vaig aixecar del llit, col·locant-me de genolls. “Aquí em tens, Ombra!” Vaig cridar, “acaba amb mi o marxa per sempre, ja no ets benvinguda aquí”. La foscor es va tornar mes palpable, el fred va començar a ser glacial i una pressió es va fer notable. Una gota de suor freda va baixar pel meu

rostre al moment que vaig notar un rumor. No era un soroll, sinó una sensació de que tot allò al meu voltant estava en moviment. Aquest moviment, lent però inexorable, va anar agafant velocitat, cada cop més palpable. Arribat a cert punt, em sentia enmig d'un huracà de tenebres. Vaig tancar els ulls, esforçant-me per sortir d'aquell malson que ja s'havia tornat massa vivent, sense èxit. Vaig tornar a obrir els ulls i aleshores vaig comprovar que les ombres em rodejaven cada cop més pròximes, com una serp comprimint la seva presa. Sense entendré què estava passant, el pànic va treure el lloc a la tranquil·litat i vaig començar a suar, cada cop més. Inevitablement, les ombres em van rodejar per complet, impedint-me moure un sol centímetre. Finalment, va arribar al meu cap, asfixiant-me fins a perdre tota respiració. Vaig tancar els ulls, sumint-me en la profunda i eterna foscor.

L'Ombra m'ha caçat. Com una joguina, l'Ombra m'ha utilitzat. El fet i amagar ha arribat al seu fi i he perdut. Ara l'Ombra ocupa tot el meu ésser. Ara l'Ombra soc jo.

FI